

Was je bang?

Posted on 02/04/2021

Was je bang? Die vraag is mij de afgelopen dagen meerdere keren gesteld. Niet zo vreemd wellicht. Zoals de meesten wel weten heb ik een bipolaire- en een persoonlijkheidsstoornis. Daar doe ik niet geheimzinnig over. En bij die stoornissen horen allerlei (ir)reële angsten. Ook dat mag iedereen van mij weten. Ik heb het geaccepteerd en kan er tegenwoordig redelijk goed mee omgaan. Sterker nog, ik heb van veel van mijn angsten juist mijn kracht gemaakt en gebruik het in mijn boeken en verhalen.

Waarom dan die vraag, was je bang? Dat komt omdat ik de afgelopen drie weken een heel heftige periode heb meegemaakt. Drie weken geleden testte ik positief op COVID-19. Na eerst meer dan een week thuis getobd te hebben met hoge koorts, zakte de zuurstofwaarde in mijn bloed zodanig snel dat ik met de ambulance ben afgevoerd naar het ziekenhuis. Daar heb ik zes dagen aan de beademing op de IC gelegen en naderhand nog vijf dagen op de COVID-afdeling. Inmiddels ben ik weer thuis, maar ik had alle reden om bang te zijn.

Ik ben bang voor naalden, voor bloed ... eigenlijk voor alle medische handelingen. Als mantelzorger ga ik graag mee om mensen te begeleiden, maar om zelf de patiënt te zijn? En dat is nu het vreemde. Was ik bang? Nee, geen moment. Had ik alle reden om bang te zijn? Natuurlijk! Als ze je in slaap brengen is dat toch eng? Je hebt geen controle meer over je eigen lichaam. Je bent overgeleverd aan de artsen en verpleegkundigen.

Kijk en dat is nou blijkbaar het mooie van ons lichaam. Als het er echt op aan komt, verdwijnt de angst. In de ambulance werd het eerste infuus al geprikt en ik heb gewoon gekeken. Het boeide me totaal niet. Ik wilde maar één ding: geholpen worden. In het ziekenhuis hetzelfde verhaal. Ik heb meerdere infusen in mijn hand en armen gekregen, een arterieel (slang in de slagader), een infuus in de halsader. Ik lag aan weet ik hoeveel slangetjes vast en het boeide me voor geen meter wat ze allemaal met mij deden. Natuurlijk, ik wilde er doorheen komen. Daar heb ik voor gevochten, maar dat je lichaam zich zo aan zou passen dat het alle angst liet varen. Dat had ik nooit verwacht. Wat zitten we wonderlijk in elkaar. Zo zie je maar ... zelfs op je vijftigste ben je nog niet oud genoeg om te leren.